

Mit liv som Fremmer – et nostalgisk tilbageblik af Ole Månsson

Modtager af 60 årsnålen
tirsdag den 17. marts 2026

Et langt liv som Fremmer

Det er nu lidt mere end 60 år siden, jeg blev Fremmer. I marts 2026 skal jeg modtage 60 års nålen ved den årlige nålefest. Det har sat tankerne i gang, og et stykke inde i tankerækken besluttede jeg mig for at skrive mine tanker ned og så sidenhen se, hvad skrivet kunne bruges til. Det ser ud til at være endt i en tur ned ad Memory Lane, mest fordi jeg fandt ud af, at jeg selv ville få det godt af den tur – undervejs opstod tanken om, at andre måske også kunne få glæde af samme tur. Nogle kan måske nyde at høre nogle gode gamle Fremhistorier og evt. selv se tilbage på nogle af de episoder, som har været en del af mit liv, men jo også af andres. Andre kan måske undervejs blive lige så nostalgisk, som jeg er blevet. Nogle af de yngre Fremmere kan måske synes, det er spændende at høre lidt om Frem's historie og nogle af de koryfæer, som denne klub har været så rig på. Jeg har nævnt mange navne, både fordi de er vigtige for mine historier men også for at hylde dem og gøre opmærksom på deres store betydning for klubben. Jeg skal naturligvis undskylde, hvis der er detaljer, som er husket forkert. Det er jo trods alt en snart 70 år gammel hjerne, der har skullet i svingninger.

Starten i Idrætsparken

Jeg blev født den 30. december 1956. Jeg er som barn og ung mange gange blevet fortalt, at jeg allerede i foråret 1957 havde mine første besøg i Idrætsparken. Dem husker jeg naturligvis ikke selv, men jeg var ikke ret gammel, før den ene af to sandheder gik op for mig: drengebørn i min familie blev "automatisk" KB'ere, for min mors familie var såvel Pilmark som Sørensen familien, to hæderkronede KB-familier. Så jeg blev meget ofte taget med til KB's kampe – og ligesådan til landskampe. Den anden sandhed er jeg først blevet fortalt for 10-12 år siden. Jeg er vokset op med en far, som jeg allerede som ung fik at vide, ikke var min biologiske far. Min biologiske far har jeg aldrig kendt og heller aldrig forsøgt at lære at kende. Men den sandhed, jeg fik for de 10-12 år siden var, at min biologiske far var kontrollør i Idrætsparken. Så tror pokker, at jeg har set så mange fodboldkampe fra ganske lille.

Barn på Vesterbro

Jeg voksede op på Vesterbro, nærmere bestemt (fra jeg var fire-fem år) på hjørnet af Dybbøls-gade og Oehlenschlägersgade. Når jeg ikke var i skole, spillede jeg fodbold. I skolegården, i baggården, på Enghave Plads, i Enghaveparken, og hvis vejret ikke var godt, på værelset, hvor vi havde små fodboldmål. På hjørnet overfor boede Flemming Pehrson (som nåede 36 kampe på Frem's 1. hold), og jeg husker tydeligt, hvordan vi ofte brugte mange timer sammen på hans eller mit værelse, til stor fortrydelse for underboen, for vi larmede naturligvis en smule.

Ni års fødselsdag

Som nævnt var min mors familie KB'ere. Så når drengebarnet blev gammelt nok, forventedes det, at man startede på Peter Bangsvej. Derfor fik jeg i fødselsdagsgave den 30. december 1965 af min mor et sæt KB tøj. Min far, som var B93'er, havde på en eller anden måde luret det, så han havde også været forbi Rannje Sport på Enghavevej og købt et sæt spilletøj. Men det var altså en hvid trøje og mørkeblå shorts. Så Lille Ole åbnede to pakker med to forskellige sæt spilletøj. Stor var spændingen hos mine forældre: hvilket sæt ville han dog vælge at beholde. Valget var dog lige så klart for mig, som det var overraskende for mine forældre. En af mine venner fra den anden side af gaden, Krummer, var nemlig startet i Frem, så derfor fortalte jeg de måbende forældre, at begge sæt skulle byttes til rød/blå stribede trøjer og hvide shorts. Jeg tror nu nok også, at de godt kunne se noget fornuft i valget, for det var trods alt en del nemmere at komme fra Vesterbro til træning i Frem end tilsvarende i KB og B93. Så jeg startede indendørs træning på Ellebjerg Skole kort efter nytår.

Starten i Frem

Træningen foregik i en af gymnastiksalene, og der var begrænset plads. Især set i lyset af, at vi var mange. Dengang var der rigtig mange spillere og rigtig mange hold. Vi trænede 1.-2. miniput sammen, og jeg husker med sikkerhed, at der også var træning for 3.-4. miniput. Men vi har nok været 25-30 drenge i den lille sal (jeg har et billede fra jul/nytår 1966, hvor jeg i hvert fald kan tælle 23 spillere til træningen), og jeg husker meget tydeligt både træneren og træningen. Træneren var Ove Sørensen, en tidligere 1. holdsspiller i Frem og landsholdsspiller for Danmark. Ove var rådhusbetjent og mødte op til træning i sit stive betjenttøj. Han var også en forholdsvis stor mand, så han kunne meget nemt få ro i geledderne. Træningen var, som den var dengang, meget formel. Det meste af træningen foregik med, at vi blev stillet op på rækker over for hinanden langs sidevæggene, og så øvede vi ellers indersidespark, vristspark, flugtninger, halvflugtninger osv. Jeg elskede det, jeg talte meget begejstret om det hjemme hos mor og far. Men efter kort tid blev begejstringen brudt. Jeg fik at vide, at fordi der var så mange drenge, var der alligevel ikke plads til mig på 1.-2. holdet. Jeg måtte som andre nye (bl.a. Krummer) starte på 3.-4. holdet. Det blev jeg meget ked af, men så tog min mor affære. Hun kontaktede afdelingslederen og fortalte, at hvis jeg ikke kunne fortsætte med at træne hos Ove Sørensen, så ville jeg stoppe og starte i KB, hvilket jo hele tiden havde været meningen. Mor fik så i forbifarten nævnt, at hendes fætter var Ole Sørensen, som et halvt år tidligere havde scoret sejrsmålet mod Sverige i Idrætsparken. Vi hørte aldrig mere – jeg fortsatte med at træne hos Ove Sørensen og spillede hele det år på 1. miniput.

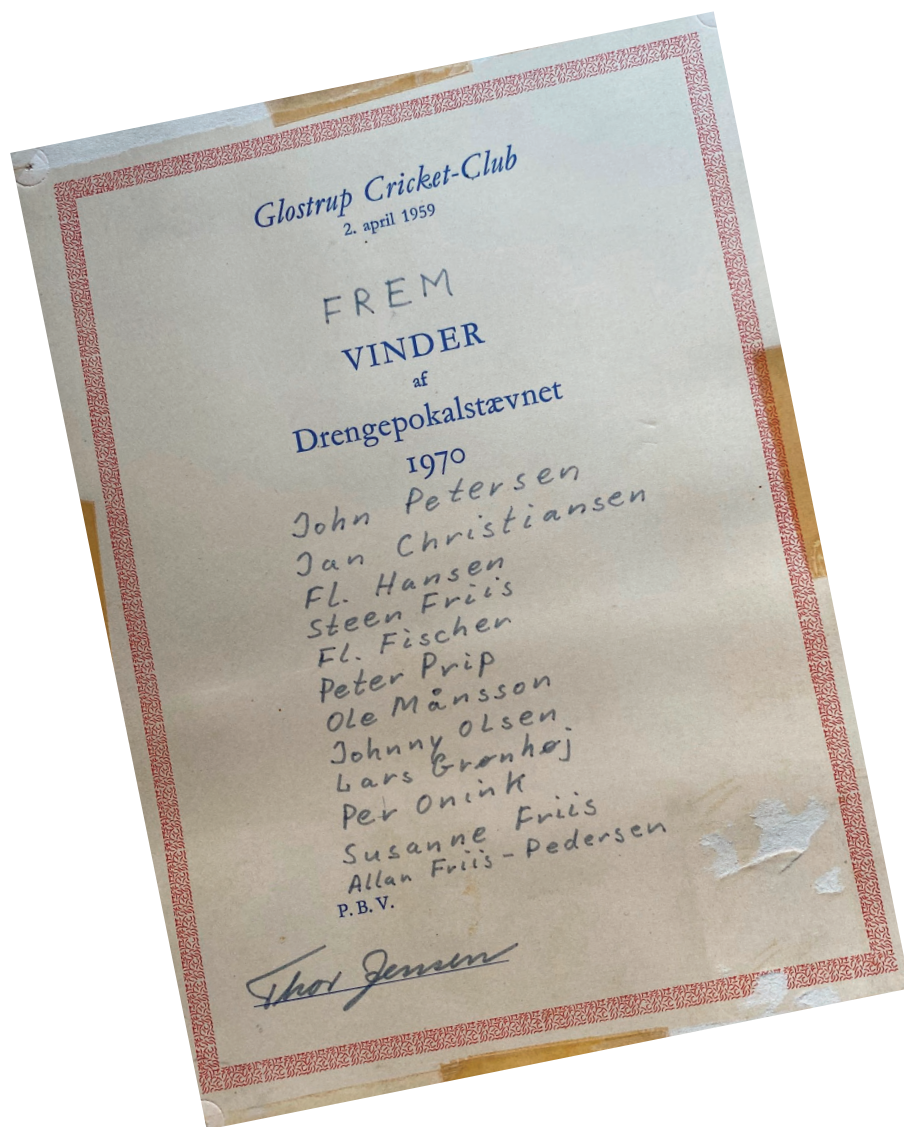
Per Winds start i Frem

I 1967 rykkede jeg op som Lilleput. Dengang spillede man to årgange sammen, så jeg var altså det man kaldte første års lilleput. Det vil sige, at jeg spillede sammen med drenge født i 1955. Jeg selv var fra jo fra 30. december 1956, så jeg kom til at spille med og mod spillere, der kunne være op til næsten to år ældre og større. Det var et problem. Jeg var lille (deraf navnet Lille Ole hjemme i gaden), og derfor blev det til kampe på både 1. og 2. lilleput. Men vi trænede som sagt alle sammen, og jeg er måske en af de eneste tilbageværende Fremmere, som meget tydeligt husker Per Winds entre i klubben.

1. lilleput efter en pokalkamp i 1968 mod Fremad A. som endte med sejr.

En forårsdag trænede vi ovre på en af banerne mellem tribunen og det nu nedlagte vandtårn, og Ove Sørensen fortalte os, at der i dag ville starte en ny målmand. Den post havde faktisk været et problem for os. Et problem, som jeg allerede havde mærket i mit år som miniput. Det vender jeg tilbage til. Men den nye keeper blev præsenteret for os: Per Wind Andersen. Drengetræneren Gert Jarlkov havde fundet Per i Enghaveparken (hvor jeg også af og til spillede, men der var to baner, og jeg spillede altid på den anden, nærmest Lyrskovsgade) og Jarlkov og Ove Sørensen roste ham meget – og der gik ikke mange minutter, før vi stod imponerede tilbage. Per fløj rundt inde i det mål og tog med største selvfølgelighed alt, hvad der blev sendt afsted mod ham. Vores og BK Frem's problem var løst mange år ud i fremtiden.

2. års lilleput

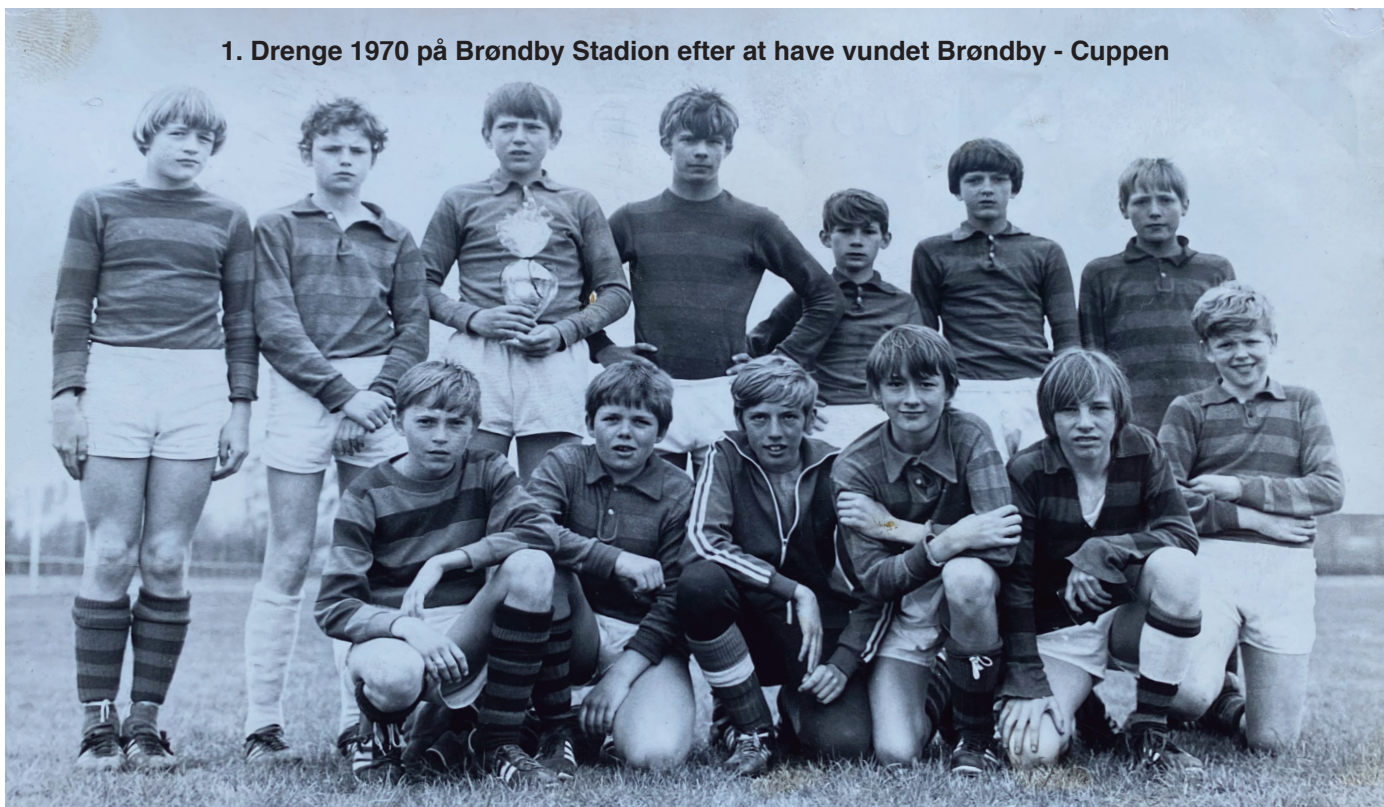
Året efter husker jeg primært af tre årsager. Nr. 1: jeg skulle igen spille med dem fra min egen årgang, så jeg kom til at spille full time 1. holds fodbold.

Årsag nr. to: Ove Sørensen fortalte os, at han ville være på Frem alle dage, så vi kunne bare komme forbi, hvis vi havde lyst til at træne, så det gjorde jeg. Paradis for en 11-årig vild-med-fodbold-dreng.

Årsag nr. tre: Ove Sørensen var også tidligere cricketspiller i Frem, og han havde den indstilling, at cricket ville kunne gøre os til bedre fodboldspillere. Så langt de fleste i vores årgang startede faktisk med at træne og spille cricket. Nogle af os fortsatte i flere år, og det bragte mange gode oplevelser med. Bl.a. blev jeg udtaget til et udvalgt hold, som skulle repræsentere idrætsgrenen cricket til Dansk Idrætsforbunds 75 års jubilæum i 1971 i KB Hallen.

Dreng- og juniorspiller

Året efter, 1969, rykkede jeg igen op, denne gang til drengseafdelingen. Her var træneren Gert Jarlkov, og det eneste der havde ændret sig var, at alle andre end jeg var begyndt at vokse. Så problemet med spilletid blev kun større. Jeg tror, at Jarlkov og alle andre sagtens kunne se, at jeg var en god spiller, men fysisk kunne jeg slet ikke hamle op med med- og modspillere. I -69 tror jeg ikke, jeg spillede mange førsteholdskampe, men i 1970 blev det bedre. Nu var jeg igen 2. års, og kunne i højere grad klare mig. Jeg husker ikke så meget fra det år, men dog viser min scrap-bog mig ét minde: vi vandt Brøndby Cup på Brøndby Stadion. I scrapbogen er der et billede af vinderholdet. Her kan man tydeligt se den fysiske forskel. Af uransagelige årsager havde fotografen sørget for at stille mig i bageste række ved siden af de højeste på holdet. Den højeste var nærmest to hoveder højere end mig.

1. Dreng 1970 på Brøndby Stadion efter at have vundet Brøndby - Cuppen

Et andet problem meldte sig også. Jeg fik problemer med mit højre knæ. De blev efterhånden så store, at jeg helt måtte springe vintertræningen i 70-71 over, og da vi nåede frem til turneringsstart havde jeg fået en læges ord for, at det ikke var smart for mig at spille fodbold. Jeg holdt pause hele -71, og da jeg året efter blev 2. års igen gav jeg det et skud. Men det gik ikke rigtig, og da jeg samtidig stadig ikke var vokset mange tommer, opgav jeg det.

De første spæde trænerskridt

Men fodbold kunne jeg ikke undvære. Så jeg begyndte at træne nogle miniputter. Jeg var 14-15 år, ikke ret stor af statur, men jeg syntes dæleme, det var sjovt. De første årgange jeg blev træner for, var årgang 1962 og -63. Fra de årgange husker jeg især Lars Broustbo og Bo With, spillere, som i den grad senere kom til at sætte et vist præg på BK Frem.

Om de første spæde skridt ud i trænergerningen er det især lidt tankevækkende, at jeg var den første Fremmer, der fik en DBU træneruddannelse. Jeg startede i 1972 og gennemførte alle DBU's daværende kurser, med det sidste i 1979, hvor vi kursister i øvrigt var de allerførste, der hilste på den nyansatte landstræner. Det var en tysker – Sepp Piontek.

Ynglingespiller

Da jeg blev ynglingespiller i 1973 var der stadig hverken kommet særlig mange centimeter eller kilo på. Til gengæld var jeg godt i gang med at træne ungdomshold. Men da året gik på hæld, og jeg langt om længe var begyndt at vokse både i højde og drøjde, besluttede jeg mig for at give det et sidste skud med min egen karriere. Man havde besluttet at indføre en landsdækkende Ynglinge-DM turnering fra sæsonen 1974, og det var en ekstra motivation for mig. Jeg ville sgu så gerne vise dem alle sammen, at jeg trods alt godt kunne begå mig på et vist niveau. Så jeg meldte mig under fanerne igen hos chefræner Kjeld Cecil. I løbet af vinteren tog jeg endnu mere på både i vægt og i højde, og jeg var klar til sæsonstarten i Ynglinge DM-Øst.

Vi havde et godt hold med profiler som Jan Olesen, Kim Eriksen, Jesper Juul, Jim Nielsen og Steen Friis, og vi startede rigtig godt, jeg tror, vi var helt henne i runde 7 eller 8, før vi tabte en kamp, og da vi nåede sommerferien, lå vi lunt til i toppen. Desværre havde jeg nogle holdkammerater, som ikke rigtig kunne opføre sig ordentligt på banen, så gennem hele efteråret havde vi konstant en eller to mand i karantæne. Det betød, at vi endte på 3. pladsen og ikke der, som vores kvalitet egentlig rakte til.

I pokalturneringen gik det rigtig godt, idet vi spillede os helt frem til finalen. På Østerbro Stadion mødte vi Brønshøj, som vi havde slået klart i begge kampe i turneringen. Desværre havde de taget en skarpretter med den aften, Verner Eriksen lavede begge mål i deres lidt ufortjente 2-1 sejr.

1. ynglinge 1974

Mit ynglingeår bød også på et par udenlandsture. Jeg husker den ene af dem. En tur til en turnering i Frankfurt. I turneringens første kamp kom vi godt i gang. I min scrapbog kan jeg se, at jeg startede med at lave to mål inden for de første 5 minutter. Så var den kamp afgjort. Vi fortsatte sejrserien og stod i finalen mod et stort fransk hold, Red Star Paris. De havde imponeret stort, først og fremmest var de større og stærkere end os, men vi var åbenbart klogere og dygtigere, for det lykkedes os at hive pokalen med hjem. Det var også den af flere udlandsture, hvor jeg havde den store fornøjelse at have Ove Sørensen med som holdleder. Ikke den Ove Sørensen, jeg tidligere havde haft som træner, men endnu en fantastisk Fremmer, som har gjort et stort indtryk. Ove var en enestående holdleder for 1. Ynglinge gennem mange år. En humørbombe, som alle elskede.

Uddeling af pokaler på Ellebjerg Skole

(Jeg er kommet i tanker om en anden turnering i udlandet, husker ikke hvor. Jeg tror, det var i semifinalen, at vi skulle i straffesparksturnering. Der er ingen grund til at dvæle så længe ved den. Jeg var den eneste af 10 spillere, som brændte.....)

Personligt var jeg meget tilfreds med året. Jeg mærkede ikke noget til mit dårlige knæ, og jeg endte med at modtage pokalen som Årets Ynglingespiller. Det gav mig yderligere blod på tanden, så jeg så frem mod at forsøge mig som seniorspiller.

Kan man træne fodbold uden brug af fodbolde?

Det korte svar er JA. Jeg startede i 3.-4. holdstruppen med Jimmy Strain som træner. Vi fik i vintertræningen at mærke, at fodbold først og fremmest er et fysisk spil, og at fodboldtræning sagtens kan praktiseres uden brug af fodbolde. Og jeg må sige, at vi kom i god form. Menuen stod på Tour de Toftegård, intervaltræning i salen på Ellebjerg Skole og ”skønne” træningstimer på grusbanen, primært uden bold. Det er mange år siden, men jeg er faktisk ret sikker på, at det kun var om lørdagen, vi så en fodbold.

Husk, jeg var startet på DBU trænerkurser, så det var lidt svært for mig helt se sammenhængen mellem det jeg havde lært der, og det jeg så praktiseret i den daglige træning. Jeg spillede forårssæsonen på 3. senior, var med ynglingeholdet til en turnering i Tyskland (de havde andre aldersgrænser end de danske) og spillede med på Talentholdet i den sidste talentturnering i Danmark (den, hvor FB med en 17-årig Preben Elkjær på holdet vandt finalen).

Sådan bliver man målmand

Jeg spillede på Talentholdet både i 1974 og 1975, og jeg husker ikke fra hvilket år denne ”sjove” episode stammer. Vi skulle lørdag spille mod B 1909 på Østerbro Stadion, og vi var temmelig store favoritter på tipskuponen. Dengang brugte man talentturneringen til at fylde tipskuponen op i sommerferien, når Danmarksturneringen lå stille. Vi havde et rigtig stærkt hold med flere allerede etablerede 1. holdsspillere.

Vi mødtes til træning om torsdagen, og træner Kjeld Cecil kaldte os inden træningen sammen i en rundkreds. Han forklarede, at vi havde et ”lille” problem. Der var simpelthen ikke en målmand i klubben, som kunne spille den kamp. Vi havde ellers et par gode at tage af, Per Wind og Jan Olesen, men de var begge forhindret (det var i starten af sommerferien, så de var måske smuttet afsted til sydens sol). Ingen af klubbens øvrige målmænd var til rådighed – så lørdagens målmand skulle findes blandt os i rundkredsen.

Da fik vi alle travlt med at kigge op i luften efter fugle og andre flyvende væsener, og ingen sagde rigtig noget. Efter en pause sagde min ”gode ven” Flemming Buhl pludselig: ”Ole, jeg kan huske, at du engang som miniput stod på mål i en kamp”. Det syntes alle andre var en fantastisk oplysning, og de mente, at valget var helt oplagt: Ole står i målet på lørdag.

Lad mig bare afsløre, at det gik ikke særlig godt. Nede i 09’ernes mål stod Claus Toppel, som senere fik en lang divisionskarriere, og han tog, hvad mine holdkammerater fyrede løs med. Til gengæld så jeg ved de fleste af modstandernes fire mål ikke alt for heldig ud. Særligt mål nummer to husker jeg faktisk tydeligt den dag i dag. En jordtriller, ikke særlig hård, som jeg havde lagt mig ned til alt for tidligt. Da den endelig nåede hen omkring mine udstrakte arme, ramte bolden den mindste knold på banen og hoppede ind over mine arme og ind i kassen. Det var lige før, den ikke kunne nå hele vejen derind. Vi tabte 1-4, og jeg fik overbevist mine holdkammerater om, at det var en skidt beslutning, der blev taget torsdag.

Karriereslut?

Det endte med, at mit knæ ikke kunne stå for mosten, og jeg måtte holde pause igen. Hvor lang pausen blev, husker jeg ikke, men jeg indså, at jeg nok måtte skyde en hvid pil efter drømmen om at blive 1. holdsspiller. Det skulle dog vise sig, at jeg ikke helt kunne holde mig væk. Ved siden af

den trænerkarriere, jeg langsomt var påbegyndt, spillede jeg de næste år lidt på diverse sekundahold, når knæet makkede ret.

Der var dengang temmelig mange seniorhold, mange sæsoner var der både fem og seks hold. Helt henne i sæson 1980 eller -81 besluttede jeg i løbet af efteråret, at det kunne være sjovt lige at spille lidt sekundabold igen. Jeg lavede en aftale om at spille på 5. senior i weekenden. Med al respekt, modstanderen var ikke ret gode, og det endte med, at jeg lavede fem mål. Det hørte træneren for 4. senior om (jeg husker ikke hvem), og det endte med, at jeg stillede op for 4. senior næste weekend. Her var modstanden heller ikke stor, og det endte med, at jeg lavede fire mål. Det lignede et mønster, og det fik træneren for 3. senior øje på (ret sikker på, det var Poul Colding). Så weekenden efter, som var næstsidste spillerunde, stillede jeg op for 3. senior. Og ja, mønsteret fortsatte, jeg lavede tre mål. Se, nu var det jo ved at blive morsomt. Ole Mørch var træner for 2. holdet i DS, og han hørte også om den mærkværdige målstime. Han tilkaldte mig til sidste kamp på hjemmebane mod et af de bornholmske hold, Viking Rønne. Jeg skulle sidde på bænken som 12. mand, klar til at træde til, hvis der blev brug for et mål. Situationen var den, at de allerfleste af holdene lå så tæt i midten, at der var en teoretisk risiko for nedrykning for flere af holdene i tilfælde af, at alle resultater gik den forkerte vej. Således også for både Frem og Viking. Begge hold ville sikre sig mod nedrykning ved at spille uafgjort. Det var dæleme godt nok en speciel kamp. Især den sidste halve time, hvor jeg kom ind. Bolden var kun meget få gange i nærheden af et af straffesparksfelterne. Alt foregik på midten af banen, og der blev vel lavet 100 frispark den sidste halve time. Jeg lavede et enkelt af dem – og indkasserede en kæmpe skideballe fra bænken. Det var jo et farligt sted! Altså en 35 meter fra mål, og der kom intet ud af det, for modstanderen ville naturligvis ikke satse med at sende folk frem i feltet. Kampen endte 0-0, og alle åndede lettet op.

Den fortsatte trænergerning

Jeg var startet trænerkarrieren som ungdomstræner, primært for årgangene 1963, 1964 og 1965. Her var mange gode spillere, bl.a. Henrik Knudsen, Kenneth Birkedal, Carsten Rasmussen og Leon Weigelt (de to sidstnævnte spillede senere mange kampe på Brøndbys førstehold). Men i de år var der en anden årgang -65'ere, som stjal billedet. Han spillede desværre ikke i Frem. Han hed Michael og første gang jeg så ham, spillede han for Vanløse som miniput. Damn, han var god. Senere kom han til KB, og her mødte jeg ham flere gange som træner. Bl.a. spillede vi en af sidste kampe i efteråret, og vi skulle "bare" have uafgjort for at blive københavnsmestre. Vi førte 4-0 ved halvleg, spillede dem fuldstændig ud af brættet. Dét syntes den gode Michael øjensynligt ikke om, så han scorede i 2. halvleg fire kasser, inden han lavede en assist til KB's sejersmål. Hvis ikke du skulle have gættet det: han hed Laudrup til efternavn.

I 1979 var jeg startet på lærerseminaret, det var en betingelse for, at jeg kunne beholde det job, jeg allerede havde som lærer. Men det kom lidt på tværs af mine fodboldplaner. Op til sæson 1980 måtte jeg se i øjnene, at jeg ikke kunne passe et trænerjob ved siden af at være lærer om dagen og studere på seminaret om aftenen. Så i 1980, -81 og -82 var jeg ikke træner. Fortsatte med forskellige opgaver i klubben, og spillede lidt sekundabold, når det lige kunne passes ind.

Denmark Open

En af de virkelig sjove ekstraopgaver, der lige dukkede op, var Denmark Open. Frem's bestyrelse med Preben Christiansen i spidsen havde med misundelse set på, at Fremad Valby havde kopieret set-uppet for Norway Cup og i 1978 og 1980 havde arrangeret Denmark Cup. Dét tjente de gode penge på, og Preben så en mulighed for, at vi kunne gøre det samme. Jeg var med til at arrangere det tre gange, i -81, -83 og -85 som ansvarlig for den sportslige afvikling. Det var super spændende og gav rigtig mange gode oplevelser. Holdene blev indkvarteret på bydelens skoler, og vi havde ansvarlige lederteams på alle skolerne. Det var bl.a. ægteparrene Jeppesen, Voss og Cecil.

En sjov historie i den sammen hæng er følgende: en af opgaverne var at skaffe dommere til turneringen, så i løbet af foråret -81 tog jeg/vi kontakt til Københavns Fodboldommerunion. De ville meget gerne bidrage, og de var faktisk i den situation, at de stod med et meget talentfuldt kuld unge dommere. Dem kunne vi få lov at benytte, hvis vi ville love at tage godt imod dem og passe godt på dem. Det gjorde vi. Vi lavede et setup, som de sidenhen roste i mange sammenhænge. Navnene var bl.a. Peter Mikkelsen, Kim Milton, Lars Gerner og Steen Pedersen. De kom alle til efterfølgende at sætte deres præg på dansk fodbold.

Denmark Open blev relativt store succeser, men det var også et kæmpe arbejde, og efter 1985 gik luften lidt ud af den slags store turneringer, det var i hvert fald svært for os at bibeholde et højt antal udenlandske deltagere. Jeg tror, vi også arrangerede Denmark open i 1987 og 1989, men ikke i helt samme format som de første gange.

Træner igen

I løbet af efteråret -82 stod det klart, at der skulle findes en ny træner til ynglingeholdet i sæson 1983. Holdet skulle spille med i Ynglinge DM, og der blev satset meget på at skabe et slagkraftigt hold. I februar 1983 skulle jeg færdiggøre min læreruddannelse, så jeg vidste, at jeg ville få travlt den vinter. Men udfordringen med dette trænerjob var så spændende, at jeg lagde billet ind på det. Jeg ved, at andre gode Fremmere også gerne ville have det, men jeg blev valgt. En af begrundelserne var, at jeg fortsat var den eneste med papir på en grundig træneruddannelse.

Vi fik sammensat et rigtig stærkt hold. Spillere som Kenneth Birkedal, Henrik Knudsen og René Heitmann (som allerede var målmand på Y-landsholdet) havde alle spillet i Frem i flere år. I løbet af vinteren stødte navne som Kim Mikkelsen, John Nielsen, Kenneth Andresen, Dan Vilfort og René Slaternach til. Alle stærke offensive kort, som gjorde det tydeligt for mig, at her var muligheden for at skabe et stærkt angrebshold. Vi spillede noget af det bedste angrebsfodbold, jeg kan huske at have set. I mange kampe lavede vi både fire, fem og seks mål. Særligt tre kampe husker jeg fra den sæson. Kamp tre eller fire var udekamp mod Brøndby. Vi havde vundet de foregående kampe, men vi vidste alle, at denne kamp ville blive svær.

Brøndby var en af de store forhåndsfavoritter, og deres selvforståelse var helt tydeligt, at det havde de tænkt sig at leve op til. Inden kampen var der usikkerhed om, hvorvidt en af deres årgang 1965-stjerner, John Faxe, ville være med. Han var allerede sluset delvist ind på 1. holdet. Men han deltog på ynglingeholdet i den kamp. BIF har jo helt sikkert skævet til, at det ville blive en af sæsonens afgørende kampe, så han var med. Det blev ikke en mindeværdig kamp for Faxe. Ud over at vi i en meget lige kamp trak det længste strå og vandt 2-1, fik vi ødelagt Faxes humør så meget, at han havde meget svært ved at tøjle sit temperament. Jeg husker ikke, om han blev udvist, eller om han blev taget ud, men han spillede i hvert fald ikke kampen til ende. Efterårskampen i Valby vandt vi også – men her spillede vi BIF ud af banen og vandt med tre-fire stykker. Alt i alt bombede vi os igennem (jeg husker faktisk ikke, om vi overhovedet tabte en kamp) og vandt suverænt Øst-rækken.

Den anden kamp, jeg særligt husker, er naturligvis DM-finalen. DM var delt op i en Øst og en Vestrække, og vi skulle i finalen i to kampe møde AGF, som havde vundet ovre vestpå. Første kamp var i Århus. Vi kendte ikke så meget til AGF's hold, men vi kendte vores egne styrker, så vi drog mod vest i den klare overbevisning, at vi kunne klare AGF på samme måde som alle de andre: angreb, angreb, angreb. Så det gjorde vi. Vi spillede AGF ud af banen. Desværre havde vi ikke heldet med os i afslutningerne. Fem gange endte vore forsøg på træværket, og vi måtte drage østover med et point efter en 1-1 deler.

AGF's træner Ole Brandenburg sagde efter kampen til mig, at han var dybt imponeret over vores angrebsspil. En uge efter spillede vi returkamp i Valby i overværelse af temmelig mange tilskuere. Ole Brandenburg var kendt som en stærk taktiker, og han havde naturligvis lagt en taktik, som satsede på et stærkt forsvar og fokus på at slå til på kontraer. Det lykkedes for dem. Jeg mener at huske, at vi var bagud 0-2 ved pausen, og vi havde det svært. Vi lavede et par ændringer i

pausen, og pludselig begyndte tingene at lykkes. Vi fik scoret to mål og dertil brændte vi igen et par store chancer. Især kampens allersidste boldberøring havde jeg sorte drømme om i lang tid efter. En høj bold dumpede ned inde i AGF's målfelt lige for fødderne af en af vores angribere. Der blev trykket af mod et frit mål – men afslutningen røg over mål, og dommeren fløjtede af. Vi tabte på den tåbelige regel om udebanemål. Jeg er den dag i dag overbevist om, at vi var Danmarks bedste ynglingehold, og det viste sig jo også, at en rekordstor del af holdet fik debut på Frem's førstehold og fik lange karrierer i Frem og andre klubber.

1984

I 1984 skulle langt de fleste af Y-spillerne rykke op som seniorer, og jeg lavede en aftale med klubben om at følge med op som DS-træner. Det gav mening, at der var en, som kendte alle de unge drenge, når nu de skulle op hos de voksne. Mange af dem var godt nok allerede så gode, at det faktisk ikke var meget, jeg så til dem på DS-holdet. Allerede i foråret -84 fik Birkedal, Kim Mikkelsen, Henrik Knudsen, Kenneth Andresen, John Nielsen og Kim Lindegård debut på 1. holdet. Men i løbet af 1984/85 fik vi tilføjet flere gode navne. Især to spillere fra årgang -64 vil jeg nævne. Peter Poulsen og Johnny Lindberg. To knaldgode fyre, som hver især kom til at betyde en del for mig og resten af gruppen i de år. Peter som den mest bundsolide spiller og fyr, jeg har mødt. Johnny som en farlig angriber og en meget festlig og humørfyldt gut.

Om Peter vil jeg nævne, at han var så solid, at han jo er den ældste Fremmer, der nogensinde har spillet på vores 1. hold. Han var 45, da han i 2009 sagde ja til at spille en kamp mod Viborg, fordi profspillere havde underskrevet en konkursbegæring mod Frem. Således stillede vi op til kampen mod Viborg med ni oldboys spillere og fem ynglingspillere.

Om Johnny vil jeg nævne, at han er den spiller med den længste jubelscene, jeg nogen sinde har set. Han scorede sit første (og vist også eneste) mål på 1. holdet på Viborg Stadion, da jeg havde overtaget 1. holdet i 1986. Jeg tror, han nåede at løbe hel omgang rundt om banen, før holdkammeraterne fik indfanget ham.

1985

Jeg fortsatte med DS-holdet i 1985. Desværre startede året skidt for mig. Under en træning i februar på vores ujævne grusbane, var jeg i kamp med min gamle holdkammerat Jesper Juul om bolden. Pludselig vred jeg rundt, og det viste sig, at jeg havde knækket forreste korsbånd i mit i forvejen dårlige højre knæ. Det betød, at jeg var sat ud af spillet for en periode. Vi fik tingene til at gå op ved at Jan Kikkenborg tog over på den daglige træning, og Kikkenborg og vores holdleder Jan Helmark var mig en stor hjælp i den periode. Da operationen var overstået, og jeg var nogenlunde smertefri, sørgede de for at hente og bringe mig og hjælpe mig med at klare alle de praktiske opgaver, som også følger med trænerjobbet. Vi var fx i gang med at planlægge en træningslejr for DS-holdet, og det blev klaret.

Jeg var fast besluttet på at komme tilbage, så snart det var muligt. Det blev det heldigvis allerede i løbet af foråret/sommeren, og resten af året gik fint.

1986

Det blev et specielt år. Jeg havde aftalt med klubben at fortsætte med DS-holdet, men jeg havde også meddelt, at det formentlig blev min sidste sæson som træner. Jeg havde fået nyt civil job, som tog en del tid, og jeg syntes, det var svært at få enderne til at mødes. Forårssæsonen gik, og vi nærmede os 100-års jubilæet og jubilæumskampen med Juventus. Det gik fint for DS-holdet, men det gik ikke så godt for 1. holdet. En række dårlige resultater havde sat sit præg på stillingen i 2. division. Vi var røget fra en sikker førerposition ned i midten af rækken og vi var røget ud af pokalturneringen med det forsmædelige nederlag i pokalturneringen mod Rødby. De næste to kampe bragte os heller ikke nærmere en oprykningsplads, og det begyndte at murre lidt i

forholdet mellem chefræneren og spillertruppen. Ugen op til udekampen mod Roskilde blev jeg kaldt ind til møde med bestyrelsen, som spurgte mig, om jeg var klar til at overtage 1. holdet de sidste 12 kampe, for de vurderede, at der skulle ske noget, hvis vi skulle lykkes med at sikre oprykningen til landets bedste række.

Det blev en lang snak, for jeg følte mig parat, men jeg vidste også, at det faktisk, at jeg ville være den til dato yngste divisionstræner i Danmark (jeg var 29) og yderligere skulle træne spillere, som jeg selv havde spillet med og andre spillere, som var ældre end mig, kunne være en svær størrelse. Så det var vigtigt for mig at vide, at der var opbakning i spillertruppen til beslutningen. Den opbakning var sikret gennem nogle af profilerne, og næste dag blev det meldt ud, at Frem havde fyret Hans Bruun Larsen og ansat Ole Månsson som ny træner. Debuten var kun ganske få dage senere på udebane i Roskilde. Således havde jeg ikke tid til at lave ret meget om, og vi startede i en opstilling meget lig den, der var brugt i de tidligere kampe. Vi var et klart bedre hold end Roskilde men havde svært ved at skabe de store chancer. Til allersidst i kampen fik vi straffespark. Desværre brændte vi og måtte nøjes med 0-0. En lunken start.

Frem er jo en klub med mange koryfæer, og man skal aldrig gå langt for at få gode råd fra nogle af dem. Allerede i ugen efter Roskilde-kampen blev jeg opsøgt af både Pauli Jørgensen og John Hansen, som begge startede med at forsikre mig om, at de troede på mig og på, at jeg kunne klare opgaven. Meeen de havde også lige et par gode råd til, hvordan jeg skulle gribe opgaven an!!

Jeg havde naturligvis tænkt meget og talt meget med holdleder John Hansen (ikke den samme John Hansen) og sportschef Finn Bøje om sammensætningen af holdet. De endte med at give mig ret i, at der skulle nogle ændringer til. Det betød, at et par af de "gamle drenge" måtte vige for nogle af de nye og unge. Næste kamp var hjemme mod Hvidovre. Vi dominerede kampen totalt og skabte en del chancer, men ind ville bolden ikke. Det hang en del sammen med, at Hvidovre havde fået en ny ung keeper. Han var helt suveræn i buret og tog alt, hvad vi diskede op med. Han hed Peter Schmeichel. I kampens overtid fik Hvidovre tilkæmpet sig et hjørnespark, stort set første gang de var over midten i 2. halvleg. Det scorede de på og nedturen var total. Et point i to kampe var ikke lige den start, vi havde brug for, og som jeg havde håbet på. Næste kamp var ude mod B1913 og her vendte det. Vi havde nu 10 kampe tilbage og vidste, at vi skulle lave noget nær maksimumpoint for at lykkes med at rykke op. Tingene begyndte at ændre sig. Vi lykkedes i de næste kampe både at spille god fodbold og kæmpe en vis legemsdel ud af bukserne. Af de sidste 10 kampe tabte vi kun en, den næstsidste på hjemmebane mod Silkeborg. Vores dårligste kamp i perioden, nerverne var vist ved at melde sig, for vi vidste, at med sejr i de sidste to kampe, ville vi kunne sikre os oprykning. Desværre tabte vi, så i sidste spillerunde ville vi være afhængige af andre resultater. Vi vandt den sidste kamp i Herning, men en Aab-udligning i de sidste minutter af deres udekamp i Svendborg betød, at de snuppede oprykningspladsen foran os. Samme pointtal men med fire mål bedre. Det var en lang bustur hjem fra Herning. Der var lang tid til at tænke på bl.a. et brændt straffespark i Roskilde og dårlig opdækning ved et Hvidovre hjørnespark. Sådan endte min BK Frem trænerkarriere. Jeg fortsatte trænerkarrieren, da mine tvillingedrenge begyndte at spille fodbold i 1994 i den lokale klub i Nivå. Det mærkeligste, jeg var ude for i den del af karrieren var, da de mange år senere var rykket til BSV og spillede i Ynglinge-divisionen. Her mødte vi Frem – det var fandeme mærkeligt at stå over for dem i rød-blå trøjer.

"Spillerkarrieren" fortsatte

Som sagt sluttede jeg som træner i Frem med udgangen af 1986. Jeg var også startet det nye job som leder af et nyt koncept, Sport Direct København. På den måde fastholdt jeg kontakten til fodboldmiljøet, idet vi havde rigtig mange fodboldklubber som kunder. I løbet af 1987/88 meldte lysten til at trille med bolden sig igen, og jeg startede på det forholdsvis nye lukkede hold, Slipseholdet. Om vi allerede da var begyndt at kalde det Slipseholdet, er jeg ikke helt sikker på, men

fodbold spillede vi da. Vi var en flok "gamle" spillere, jeg var vel som godt 30-årig en af de yngste. Andre var Arno Andersen på mål, Benner, Peter Fryd, Bjarne Wigger, og flere andre tidligere 1. holdsspillere var med fra start eller sluttede sig til undervejs. Det gjaldt fx. Lars Larsen, Finn Bach, Kim Eriksen, Mogens Nielsen og Jan Helmark. Vi startede i nederste række, Serie 6 eller sådan noget, og vi mødte mange hold, hvor spillerne var temmelig dårlige. Når vi fik modstand var det typisk mod mindre klubbers 2.hold, der bestod af helt unge spillere, der bare ville vise, at de hørte til på klubbens 1. hold. Sådan et eksempel vil jeg nævne her. Et eksempel, som kombinerer mit arbejde i Sport Direct med mit spil på Slipseholdet. En af vores kunder i Sport Direct var Sundby Boldklub. Dem havde vi et rigtig godt og muntert forhold til, fra deres side især båret frem af deres nye formand, Dan Hammer. Han kom tit hos os, og på et tidspunkt fik han og jeg talt om, at vi med Slipseholdet i den sidste kamp i forårssæsonen (jeg husker ikke med sikkerhed året) på udebane skulle møde Sundby BK's 2. hold, som førte rækken et point foran os. De muntre snakke udviklede sig naturligvis til også at opfatte en eller anden slags væddemål, formentlig inkluderet noget med lidt øl. Dagen oprandt, og vi mødte op i Sundbys klubhus. På Slipseholdet var der én overordnet regel. Man havde slips på, når man mødte op. Ellers kostede det en omgang. En anden regel, som blev fulgt af de fleste, men som jeg dog ikke helt kunne følge, var, at opvarmning var noget opreklameret fis. Derfor oplevede vi tit, at de sidste af vores spillere dukkede op i sidste sekund. Således også denne sommeraften i Sundby, hvor de unge knægte i den anden ende af banen undrede sig over, hvad pokker der var ved at ske. De skulle spille mod et hold af gamle mænd, hvoraf de fleste endnu ikke var dukket op på banen. De glædede sig helt tydeligt til at komme i gang med at lammetæve de der rød/blå strivrede. Da dommeren flere gange havde bedt os om at gøre os klar til at starte kampen, besluttede han sig for at fløjte den i gang. Vi havde bare det lille problem, at vores målmand Arno ikke var nået helt frem til kampbanen. Der var jo langt at gå fra omklædningen, og der var flere han lige skulle slå en sludder af med undervejs. Nå, men i gang kom vi, og jeg tror sågar, at Arno måtte lunte det sidste stykke hen til målet. De unge drenge overfaldt os naturligvis med deres tempo. Men vi kunne sagtens forsvare os, jeg mener bl.a. Lars Larsen var med i den kamp. Og efterhånden gik det, som det plejede. Når vi havde spillet os lidt varme, overtog vi langsomt styringen, og da vi var færdige med kampen havde vi byttet plads med Sundby, som nu indtog rækkens 2. plads – med negativ målscore. Jeg husker ikke, præcis hvor meget vi vandt, men det var stort. Stort var det naturligvis også at tænke på, hvordan min næste snak med Dan Hammer ville forme sig. Nu var det jo sommerferie, så der gik et stykke tid, før han igen viste sig. Men Dan har altid været et ordentligt menneske, så han afregnede naturligvis væddemålet. Jeg spillede på trods af i alt fire knæoperationer i højre knæ videre i mange år, heraf på Slipseholdet i en del år. På et tidspunkt sluttede den epoke, men op igennem 90'erne og 00'erne fortsatte jeg med at komme til gammelmandsbold om tirsdagen. Både for at få lidt motion og for at få klubaftenerne med. I 2009 fik jeg en ny hofte til afløsning for en gammel slidt en af slagsen, og der indså jeg, at det nok var slut med at trille noget særligt. Men nu er der kommet børnebørn, og den yngste på godt halvandet år viser en del interesse for den lille runde. Og han bor i Sydhavnen, så måske.....

Skituren

Når jeg kigger tilbage på alle de år, har der været utrolig mange gode oplevelser. Rigtig mange fodboldoplevelser, mange super sjove 3. halvlege og masser af andre sjove oplevelser. En enkelt af dem vil jeg tage med her. I 1987 blev der med Cimm Barslev som initiativtager arrangeret en skitur for alle interesserede Fremmere til Kappl i Østrig. 43 tog imod tilbuddet, og vi drog afsted i bus mod Alperne. Det blev en fuldstændig fantastisk tur, som man kan læse meget mere om i medlemsbladet nr. 1/1987. Det er noget af det sjoveste, jeg har oplevet, en uge fuld af gode og sjove oplevelser. Som man kan læse i medlemsbladet var vi en meget blandet flok afsted. Der var en lille gruppe 1. holdsspillere som Jim Nielsen (han kunne godt stå på ski), John Nielsen (ok på

ski), Johnny Lindberg (det kneb lidt) og Kim Mikkelsen (det var helt håbløst). Lars Broustbo og Henrik Knudsen med fru var også med (Hønse havde endda også taget sin far Erik Knudsen med). Herudover kan jeg nævne familien Cecil, familien Kikkenborg, Bjarne Blom og frue, Benner og Lene og Flemming Morfar Rasmussen. Som nævnt kan man læse om turen i medlemsbladet. Af uransagelige årsager blev en af de sjoveste episoder ikke nævnt, så den tager jeg med her i stedet. Vi var just ankommet, og en af de første vigtige opgaver var naturligvis at undersøge kvaliteten på den lokale bar. Den viste sig at være så god, at det blev til mere end én omgang. Vi sad nogle stykker oppe i baren., og vi gav på skift en omgang. Vi havde naturligvis alle vekslet til østrigske Schilling, for det var dengang den gangbare valuta. Det vil sige, vi havde næsten alle sammen vekslet til Schilling. Da vi nåede lidt hen i rækken, skulle den næste (jeg vælger ikke at nævne navnet, men kan afsløre, at det er en af de allerede nævnte herrer) betale og tog sin pung frem. Da han viste sine penge frem til tjeneren, vakte de ikke stor genkendelse hos hende. Det var nemlig ikke Schilling i pungen, men derimod portugisiske Escudos. Ved en fejl havde banken udbetalt den forkerte valuta. Jeg tror, at alle vi, som sad på høje stole trimlede ned af dem af grin, og resten af ugen måtte vedkommende (ud over en tur til den lokale bank) lægge øre til mange sjove kommentarer.

De fortjener et ekstra ord

På 60 år møder man mange mennesker. Nogle har haft større betydning for mig end andre, så jeg har lyst til at knytte et par kommentarer til nogle af dem. Faren er naturligvis, at man glemmer nogle i forbifarten. Men omvendt skal man også begrænse sig, og det er klart, at man på 60 år møder mange, og ikke alle kan nævnes her.

Jeg har været træner for mange spillere gennem tiden og kunne nævne mange som noget særligt. Men jeg tror, jeg vil begrænse mig til at nævne tre. Peter Poulsen har jeg allerede nævnt. Loyal og dygtig spiller og et dejligt menneske. Ham var jeg meget glad for. Den næste i rækken indeholder meget af det samme. Det er Henrik Knudsen (Hønse). Ham trænede jeg, fra han var ganske lille, og det var en stor fornøjelse. Han var dygtig, han var en sød dreng, og så kom han jo også fra en rigtig Fremmerfamilie. Hans far, Erik Knudsen, som spillede 95 kampe på Frem's førstehold, var også en person, som vi alle kendte og holdt meget af. Også her kunne man altid få et godt råd.

Den tredje, jeg vil nævne her, er Per Johansen. Ham har jeg også trænet af mange omgange, både som barn og voksen. Per var en talentfuld spiller, lidt spinkel i det, men ret hurtig. Han havde en god målnæse og var en dejlig dreng at arbejde med. Han var med på mit DS-hold i 1985/86 men skiftede siden til Vanløse, hvor han lavede mange mål. Han kom tilbage og debuterede på vores 1. hold i 1994 men fik kun tre kampe, før en alvorlig skade satte en stopper for karrieren. Han er fortsat aktiv i Frem. Også han er ud af en stor Fremmerfamilie, hans far Jørgen spillede i Frem, hvor han også var ungdomstræner gennem mange år.

Jørgen og Lonni var aktive på mange fronter, og nu er Pers søster Solveig formand for klubben. Der er også to andre spillere, som nødvendigvis må nævnes. Per Wind og Lars Larsen. Svimmelende 590 og 514 førsteholdskampe for klubben. Udover at være super dygtige spillere er de jo begge at regne som institutioner i Frem. Det at spille hele sin lange karriere i én klub er et sjældent syn – og formentlig kommer vi aldrig igen til at opleve en Fremmer med over 500 kampe på cv'et. Som tidligere nævnt spillede jeg sammen med Per som ungdomsspiller. Lars har jeg spillet en del gammelmandskampe med. Begge to bundsolide både på og uden for banen. Og så var jeg som også nævnt træner for dem i den korte periode på 12 kampe i 1986. Her kunne jeg også regne med dem.

Fra samme generation må Ole Mørch nævnes. Endnu en Fremmer helt ind i hjertet. Oles betydning for klubben har været kæmpe stor, og 346 førsteholdskampe er jo da også en sjat.

På træner/leder/kollega-siden har jeg allerede nævnt Jan Kikkenborg og Jan Helmark. De var der for mig, da jeg havde brug for dem, de har begge gjort utrolig meget for klubben, og de har begge

været rigtig godt selskab.

Så vil jeg nævne Preben Christiansen. I mine øjne en af dem, der har betydet allermest for klubben. Preben var ungdomsformand i mange år, og i 1982 afløste han den legendariske Svend Petersen på formandspladsen. Preben skulle styre klubben gennem en svær tid, og det var svært. Men vi kom igennem, bl.a. fordi Preben igangsatte mange nye initiativer. Jeg lærte Preben godt at kende, som en meget sympatisk og behagelig mand.

Prebens afløser i formandsstolen blev Ib Henriksen. Ibs betydning for klubben har også været stor. Som Preben et meget behageligt menneske, som jeg fik et vældig fint forhold til. Ib interesserede sig for stort og småt i klubben. For eksempel husker jeg, at han kom ned til mig på træningsbanen, da jeg havde været afsted på de første trænerkurser og spurgte meget interesseret ind til, hvad "det nye" var. Så vidt jeg husker, var han den eneste, der spurgte ind til det. I 1999 blev Jim Voss formand. Jim jokede ofte med, at det var min skyld. Forklaringen er, at jeg mange år tidligere fik ham overtalt til at blive holdleder for et af de hold, jeg trænede. Det udviklede sig for Jim til en livsopgave i BK Frem. Men det var jo ikke så underligt med tanke på den familie, han havde giftet sig ind i, nemlig familien Jeppesen. Jims kone, Alice, var søster til Johnny og Jørn Jeppesen, som jo begge også havde store roller og stor betydning for klubben. Jeg tænker med varme tilbage på mange skønne stunder i selskab med Jim og Alice.

De to brødre Jeppesen kendte jeg også rigtig godt. Især Jørn havde jeg en del med at gøre. Ud over at være en dygtig fodboldspiller (101 mål i 261 kampe taler sit tydelige sprog) og en dygtig træner, var Jørn også som resten af familien et meget behageligt menneske.

Familien Voss/Jeppesen er institutioner i Frem (svoger Niels Buch var såmænd også klubbens formand i en periode, og Elsebeth og Moster har vel set 95 % af alle BK Frem's kampe).

Desværre døde både Jim og Jørn i en alt for tidlig alder.

Man kan ikke komme uden om at nævne Bent Werge. Hans betydning for klubben har på mange områder været enorm. Først og fremmest på det sociale område. Hvad han ikke har bidraget med af taler og sange til enhver lejlighed, og hvad han ikke har underholdt med af vittigheder og sjove anekdoter bl.a. ved tirsdagsbordet. Han var på alle områder noget særligt.

Hvad gør BK Frem til noget særligt?

Som man fornemmer, har Frem betydet meget for mig i rigtig mange år. Det gør det stadig i den forstand, at jeg fortsat, om end på afstand, følger rigtig meget med i klubbens virke. Jeg synes, Frem har givet mig meget. En barndom og ungdom, hvor jeg blev "godt opdraget". Jeg lærte en masse om fodbold, men også om hvordan det at være med på et hold og i en gruppe har stor betydning. Holdkammeraterne, klubkammeraterne, hele det sociale liv, 3. halvleg. Jeg savner det ofte og tænker tilbage på det med stor glæde.

Tænker tilbage på klubaftenerne om tirsdagen. Hvordan man gjorde klogt i at finde sig en stol i nærheden af Bent Werges bord, så man kunne få rørt lattermusklerne. Hvordan man kom til at indgå i en fast tirsdagsrutine med latter, måske billard i kælderens senere på aftenen og et kig ind til kortbordet, hvor Kjeld Larsen, Birger Larsen, Henning Laursen, Kurt Barber, Bengt Egede, Henning Orby og andre spillede whist velsagtens hver tirsdag året rundt. For ikke at glemme alle de kloge snakke vi havde i saunaen efter træningen, især var Finn Willy her et anker.

Tænker tilbage på 3. halvlege. Da jeg lærte min kone Lisbeth at kende i 1985 havde hun indtil da kun set én fodboldkamp i sit liv. Dét ændrede sig. Men det hun havde sværest ved at forstå var, hvordan det kunne gå til, at jeg og de fleste andre to timer efter kampen ikke kommet ud af omklædningsrummet endnu (naturligvis med undtagelse af, når vi hentede øl hos Joachim).

Alt det og alle de fantastiske mennesker, jeg har mødt, har gjort Frem til noget særligt for mig og lagt en masse uforglemmelige minder i mit hjerte.

BK Frem er historie, snart 140 år gammel. Jeg er stolt over at have været en del af historien i 60 af disse.

